

76.780

R A D N Ó T I M I K L Ó S

JÁRKÁLJ CSAK, HALÁLRAITÉLT!

V E R S E K

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

A NYUGAT KIADÁSA BUDAPEST

1936

XI M 116

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

RADNÓTI MIKLÓS KÖNYVEI:

POGÁNY KÖSZÖNTŐ

(Kortárs kiadása, Budapest, 1930)

UJMÓDI PÁSZTOROK ÉNEKE

(Fiatal Magyarország kiadása, Budapest, 1931)

LÁBADOZÓ SZÉL

(A Szegedi Fiatalok Művészeti Kollégiumának kiadása, Szeged, 1933)

ÉNEK A NÉGERRŐL, AKI A VÁROSBA MENT

(Gyarmati Könyvnyomtatóműhely kiadása, Budapest, 1934)

ÚJHOLD

(A Szegedi Fiatalok Művészeti Kollégiumának kiadása, Szeged, 1935)

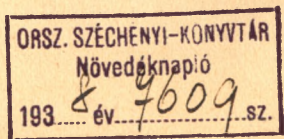
JÁRKÁLJ CSAK, HALÁLRAITÉLT!

(Nyugat kiadása, Budapest, 1936)

KAFFKA MARGIT (tanulmány)

(A Szegedi Fiatalok Művészeti Kollégiumának kiadása, Szeged, 1934)

76780

R A D N Ó T I M I K L Ó S

JÁRKÁLJ CSAK, HALÁLRAITÉLT!

VERSEK

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

A NYUGAT KIADÁSA BUDAPEST

1936

JÁRKÁLJ CSAK,
HALÁLRAITÉLT!

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

ISTENHEGYI KERT

A nyár zümmögve alszik és a fényes ég
magára vonta szürke fátyolát,
kutyám borzol, fölmordul s elrohan,
megugró árnyat lát a bokron át.

Öreg virág vetkőzi sorra szirmait,
pucéran áll és félig halottan,
gyöngé barackág ropog fölöttem
s terhével lassan a földre rogygan.

Ó, ez a kert is aludni s halni készül,
gyümölcsöt rak a súlyos ősz elé.
Sötétedik. Halálos kört röpül
köröttem egy elkésett, szőke méh.

S fiatal férfi te! rád milyen halál vár?
bogárnyi zajjal száll golyó feléd,
vagy hangos bomba túr a földbe és
megtépett hússal hullsz majd szerteszét?

Álmában lélekezik már a kert, hiába
kérdzem, de kérdem újra mégis.
Gyümölcsökben a déli nap kering
s hűvösen az esti öntözés is.

ALKONYI ELÉGIA

Ó, alkonyoknak könnyü vétkei :
semmittevés és pillanatnyi csönd ;
az álmos hegyek fejére lassan
az este ringató folyókat önt.

A nap zaja elúszik messzire,
lépek s mintha suttogásban járnék,
fut macskatalpain a tompa fény,
halvány árnyat szül a vastag árnyék.

Régi halottaimnak húsa fű,
fű és virág s mindenhol megielem ;
vékony illatukkal álldogálok,
s oly megszokott immár a félelem.

Fodrozó füst az ákácok sora,
a hallgató sötét rájukhajolt,
előgurul és tétován megáll
föltartott ujjamon a lomha hold.

Esti béke, téged köszöntelek,
az úton nehéz napom pora száll ;
lassú szívemben ilyenkor lágyan
szenderg a folyton készülő halál.

IRÁS KÖZBEN

Csak kígyó undoríthat tiszta fatörzset így,
ha bőrét hagyja rajta, mint engem undorít
e forduló világ és az ordas emberek.

Virágszülőként kezdtem én el, de fegyverek
között neveltek engem gyilkosok s megszoktam
rég a harcot itt és gyáván sosem futottam.

Igaz, jó szerteütni néha, de békében
élni is szép lenne már s írni példaképen.
Bíztatnom kell magam, hogy el ne bujdokoljak,
mert jó lenne messze és műhelyben élni csak.
Ó, véled gondolok most, tollas jobbkezemmel
s egyre jobban értelek, Kazinczy, régi mester.

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

HIMNUSZ

Gyökér vagy és törzs,
teli lomb s gyümölcs,
hús fuvallat vagy
s meleg nap érlelő,

kötöző gyökér,
iramodó vér,
vékony szárú törzs,
széllel barátkozó,

karom lombja vagy,
karomba szaladj,
mellem virága,
szívemen takaró,

ébresztő napom
s napos hajnalon
lombom gyümölcse,
mellettem ébredő,

mellettem alvó,
szívemre hajló
jó nyugalom vagy,
csöndesen dobogó,

szépszavú forrás,
kezdő sikoltás,
szárnyas lehellet,
lélekkel szálldosó,

árnyékban éles
fény vagy és ékes
árnyék a fényben,
s felhő is, füstölő,

csukódó pillán
utolsó villám,
nyíló testeddel
karolón ringató.

Te harcon áldás,
búvó mosolygás,
aki a földön
régén fehérítő
csontjaimba is majd
ott bujkálsz mindörökkön.

OSZK
Országos Széchényi Könyvtár

BIZALMAS ÉNEK ÉS VARÁZS

(Éjjel)

Nem alszik még a fa,
benéz az ablakunkon ;
most is, mint minden éjjel
pislog s vigyázza vélem
Fanni könnyű álmát.

Alvó arca körül
csillog és ring a párna,
haja két kósza szála
csiklándja orromat.

(Hajnal)

Halk hangot ád a fény,
a párkány éle pendül
s Fanni már a földre lép,
száján hosszúszerű, szép
mosolygás hajladoz.

Úgy jár-kelel és fütyöl,
mint ünneplő boldogok,
haja és inge lobog
s kezdi vad nappalát!

(Varázs)

Paskold hajnali víz
és szárogasd gyermeki nap!
Úgy illesd ajakát kóbor
szellő, mint az aranyló bor
rég szomjuhozókét!

Mert vad, vad a nappal,
útjain fázik a lélek,
védd meg és símogasd ének,
szálas gondjai közt.

OSZK
Országos Széchényi Könyvtár

DICSÉRET

Fénylő ajkadon bujdokoló nap
a mosolyod; szelíden süt rám és meleg.
Hangodra kölyökként sikoltanak
a záporoktól megdagadt kis csermelyek.

Pillantásodtól nő a fű, kihajt
a száraz ág és tőled piroslik a vér.
Ha meghalsz, meghalok; porainkból
egyszerre sodor majd forgó tornyot a szél.

OSZK

Nemzeti Színház Könyvtár

HAJNAL

Lassan száll a szürke és a kék még
lassabban szivárog át az égen,
homályban áll az erdő s minden ág
puhán mozog, úgy mint a vízfénéken.

A szürkesség eloszlik, győz a kék,
minden égi füstöt magába fal
s a dúdoló hajnal elé szalad
két fiatal fa, sötét lábaival.

Harsány fürtökben lóg a fény s a táj
sok ág-bogán ökörnyál lengedez,
ragyogva lép az erdő szerteszét,
lépte vidám és egyszerre lenge lesz,

nedves fején a nappal táncba kezd
s a réten nem jöhet most senki át;
ezüst halakat virágzik a tó
és az élehangú reggel így kiált:

halihó ha-hó ha-hó halihó!

ÁPRILIS I.

Ragyogó rügyre ült le most a nap
s nevetve számárfület mutogat.

Madárfi erre eltátja csőrét,
hunyorog feléje a nevető rét
s a bárány is csodálkozik. Csoda,
hogy nem billen ki száján fogsora.

*

Ragyogó rügyön álldogál a nap,
indulni kész, arany fején kalap.
Fiatal felhő bontja fönt övét
s langyos kis esőt csorgat szerteszét,
a rügy kibomlik tőle és a nap
pörögve hull le és továbbbszalad.

OSZK
Országos Széchényi Könyvtár

ÁPRILIS II.

Április aranyként
hull a fán át,
a bujdosó
levélke szopja ágát,

sikongó hangot ad
s lihegve nő
körül a fű
és peng a sziklakő,

fáról szirom hull,
csippenti szél,
sok katona
vígán mendegél,

por száll, bombás gép száll
a por felett,
gáz pólyálja
a gyöngye gyermeket,

föld emészti el majd
s ha jó a nyár,
virágot hajt
szívéből a halál.

VÁLTOZÓ TÁJ

Tócsába lép a szél,
füttyent és tovafut,
hirtelen megfordul
s becsapja a kaput.

A tócsa laposan
pislant s a lusta fák
madaras szájukat
hirtelen kinyitják.

Összevissza zaj lesz,
még a lomb is mormog,
épülnek a porban
porból kicsi tornyok.

Megáll az úton a
mókusbarna barát
és fölötte barnán
egy mókus pattan át.

Aztán figyelmesen
mi mozdult: megmered,
a táj nagy kalapként
hordozza az eget.

Mire újra mozdul,
csaknem minden nyugodt,
bokorba bútt a szél
s aludni készül ott.

Nevetni kész a rét,
mosolygós és kövér,
gyöngén ring ahonnan
asszonyom jődögél.

Meglát, szalad felém
a fű közt és a nap
szétfutó hajába
arany csíkot harap.

Körben egyre tisztul
és folyton csöndesül,
az elkergetett fény
mindenre visszaül

és mi nagy kalapként
hordozta az eget:
fedetlen áll a táj
s felhővel integet.

JÚLIUS

Ilyen hőség sem volt itt már régen,
mesélik, még a vaj is elalélt
és olvadni készült lenn a jégen

ma délelőtt még s most beborult. Már
aprót söpör a ház előtt a szél
s körül minden figyelmesen föláll

a tolongó porban s záport remél.
A nyugágy háta is hassá dagad
és elszakad a szárító kötél.

Két ing repül el róla, két madár,
utána kap a szolga kerítés
és csúnya szájjal szitkot kiabál.

Mindent elhord a szél s a kert haját
hosszú ujjakkal, hosszan húzza ki
és a hasaló kerten úgy fut át,

hogyan villámlik sarkának friss nyomán
s a vastaglábú dörgés léptitől
kék foltokat mutogat a homály.

Sűrű szagok csúszkálnak szét elébb,
a felhő később érkezik, köszön
s a száját nagyratató kertbe lép.

Körültekint ott, pislant komolyan,
villogó zápor zuhan belőle
és mint hulló szög, a csöppje olyan.

(Elállt az eső s a szűk csatornán
víz zúg. Visszatér és hajladozva
jár a gyöngé fény a fa ormán.)

OSZK
Országos Széchényi Könyvtár

DÉLTŐL ESTIG

(Költői gyakorlat)

Mosoly

A vastag déli nap a fán addig tolong,
amíg a lombon át kis piszokba nem lép.
A kis piszok fölött hét kis legyecske dong.

Hőség

A rozsdás tyúkok gödrükben elpihennek,
kakas kapar csupán.
A tyúkok hunyt szemén a hártya oly fehér,
mint most e délután.

Pislogás

Itt alszik kedvesed
és vele alszik lába nagyujján a légy is.
Vigyázz! fölneveted.
Olyan símogató a világ néha mégis.

Riadalom

A héja fekete kört ír az égre fel,
fölriad az udvar és sápadt port emel.
Minden fölfelé néz, kinyílnak a szemek,
a dúc két léce közt a könnyű toll remeg.

Alkonyodik

A délután szakállá nagyranőtt
s motyog belé, úgy mint a gyöngye vén.
Aludna már, hát kérdi az időt.
S a kút felel: esti itatáshoz
pántos vödör csattan a fenekén.

Búcsúzó

Fölébred most a táj,
megered a szava,
madarakkal fején
meghajlik könnyedén
s csörögni kezd a fa.

Sötétedik

Torony költi még hitét fehéren,
de langyos este mossza már tövét.
Figyelj. Semmi sem mozdul az égen,
mégis szirmokban hull a vaksötét.

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

EGY ESZKIMÓ A HALÁLRA GONDOL

Olyankor vagyok csak boldog én,
mikor fölszáll a hajnali köd
és ringatózom benne félig ébren,
míg a nagy nap szenderegve még,
fölfele lépked az égen.

Mert éjjel fúró férgek árja rémit,
miattuk fekszem ébren én itt,
hideg húsuk érzem húsomban
s csiklándós lábam szára csontján
az összeforrt szilánk is újra roppan.

Ébren fekszem én itt és kérdezem: lehet
nehezebben élni életet?
a tél hideg s kevés a rongya,
medvényi gond áll most mögöttem,
meleg bőrök és csizmák lomha gondja.

És álltam soká a tenger sík jegén,
kunyhómban nem volt étel, se prém,
kövér halak kerülték horgom,
hálóm a szél könnyen lengeté;
minden új gond túltett a régi gondon

s túltesz ma is! és ha olvad nyáron át,
mikor úzöm, ízes vad nyomát
követve illó kis ételem,
akkor is gond olvad alattam
s gondokkal alszik a fáradt értelem.

Olyankor vagyok csak boldog én,
mikor fölszáll a hajnali köd
és ringatózom benne félig ébren,
míg a nagy nap szenderegve még
fölfele lépked az égen.

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

TEMETŐBEN

Illendően gyászol e föld:
nem mutogatja gyászát,
nem száll bánat a rögre;
csak fényes héja ropog
szomorúbban az esti
kenyérnek s a tengerek
lassúdad reggeli tánca
lett nehezebb, de jól tudod,
ez sem örökre.

Halottaival úgy bánik e föld,
ahogyan kimenős matrózok
a kocsmák poharával,
ha fölforr bennük a nyelt rum:
hosszan nézegetik,
aztán odacsapják!
Igy bánik a testtel e föld is.

De elnyugszik a zajgás;
te tudod és tudom én,
mint van az!

Csöndes beszédben évek
és évszázak után is
élőkről szólnak először,
holtakról azután csak,
de róluk hosszasabban,
s a szavakon lassan
csörög az örök koszorúk levele
s ebből tenéked is jut,
ki földbeszállsz és néma
emlékedet óvja
majd az időtlen idő!

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

HÁBORÚS NAPLO:

1. HÉTFŐ ESTE

Immár a félelem sokszor szíven érint
és néha messzi hír csak néked a világ;
egyre régibb emlékként őrzik gyermeki
korod a régi fák.

Gyanakvó reggelek s vészes esték között,
háborúk közt élted le életed felét
s most is ellened hajló szuronyok csúcsán
villog a rend feléd.

Még álmaidban néha fölötlik a táj,
verseid hona, hol szabadság illan át
a réteken és reggel, ha ébredsz, hozod
magaddal illatát.

Ritkán, ha dolgozol, félig és félve ülsz
asztalodnál. S mintha élnél lágy iszapban,
tollal ékes kezed súlyosan mozdul és
mindig komorabban.

A világ új háborúba fordul, éhes
felhő falja föl egén az enyhe kéket,
s ahogy borul, úgy féltve átkarol s zokog
fiatal feleséged.

2. KEDD ESTE

Nyugodtan alszom immár
és munkám után lassan megyek:
gáz, gép, bomba készül ellenem,
félni nem tudok és sírni sem,
hát keményen élek, mint a hideg hegyek
között útépitők,

akik, ha könnyü házuk
fölöttük összedől elaggva,
újat raknak és közben szagos
forgácson alusznak mélyeket
s reggelente fényes és hideg patakba
mártják be arcukat.

*

Magosban élek s kémlelek:
körül borul.
Mint hajónak ormán viharban,
villám fényinél
kiált az őr, ha partot látni vél,
úgy vélek én is, mégis partokat és
lélek!
kiáltok fehér hangon én is.

És hangomra fölragyog
és hangom messzehordja
hűvös csillag és hűvös esti szél.

3. FÁRADT DÉLUTÁN

Az ablakon haldokló darázs repül be,
alvó asszonyom álmában beszél,
a barnuló felhők széleire fehér
fodrokat fú a gyöngye szél.

Miről beszélhetek? tél jön s háború jön;
történ heverek majd, senkise lát;
férges föld fekszik szájamban és szememben
s testem gyökerek verik át.

*

Ó, ringó délután, adj nyugalmat,
lefekszem én is, később dolgozom.
Napod fénye már a bokrokon lóg,
s amott az este jó a dombokon.

Felhőt öltek, vére hull az égen,
lenn, parázsló levelek tövében
ülnek a borszagú, sárga bogyók.

4. ESTELEDIK.

A síkos égen ereszkedik a nap,
korán jön végig az úton az este.
Jöttét az éles hold hiába leste:
ködöcskék hullanak.

Ébred a sövény, fáradt vándorba kap,
az este a fák ága között forog
és egyre dong, míg épülnek e sorok
s egymásra hajlanak.

Csendes szobámba rémült mókusz pattan
és itt két hatodfeles jambust szalad.
Faltól ablakig, egy barna pillanat
s eltűnik nyomtalan.

A röpke béke véle tűnt; hallgatag
férgek másznak szét a messzi réteken
és lassan szerterágják a végtelen
sort fekvő holtakat.

ALVÁS ELŐTT

A dinnye húsát már belehelette az ősz,
nem harsan késem jó éle nyomán, csak bölcs
szavakat ejteget s szeliden reped el,
de a szilvák arany ölen még feszesen
ül a mag! ó, ének dicsérjen két gyümölcs,
olcsó vacsorák dísze, kilós eledel!

És ének dicsérjen szegényt etető nyár,
asztalomon maradékok: száraz magok,
kis halom gyümölcs, már kukaccal ékesen,
de új gyümölccsel jó a hűvösujju ősz,
ázott hajában hét halott bogár ragyog
és lopva osztogat, nem hallik lépte sem.

(Míg én gyümölccsel és verssel bíbelődöm,
addig asszonyom elaludt heverőjén,
szertehagyva esti tettei dús sorát:
angol nyelvkönyv, hajának csattja, hús tea.
De motozásomra úgy ébred és ragyog
s úgy vetkezi álmát, mint gyermeki tündér,
vagy alvó virágunk, ha az ablakon át
rásüt a betolongo, déli verőfény.)

LOMB ALATT

Kora reggel óta csöndben heverek én,
balról a diófa, jobbról kiterítve
háborút ujságol a vérszagú ujság.
Keresztülsüt a nap a dió levelén,
erős ere látszik. Öreg fa ez itt, de
kemény hóna alatt meglebben egy új ág.

Nézek rá, visszanéz; kissé reszket a fa,
gyöngye csúcsán gyermek szellőcske üldögél.
Fülemre fordulok és hallom, alattam
fészkében megmozdul, nőni akar s puha
földet kaparász az ezerujju gyökér
és a tücsökugrás kicsi zaja pattan.

*

Nézd, fut a rigó, fujd fel a tollát,
gyere le szellő,
már hajlik az ág,
fut a béke is, zizzen az ujság
gyere le szellő,
dagadj viharra,
lépj rá a lombra, szakadj le alá.

Gyere le szellő,
már hajlik az ág,
elfut a béke s kigyúl a világ.

PARTON

Felhőbe alkonyult, sebes sötétség
szállott a parton hullongva végig,
lencsés a víz és alatta sík halak
készülnek lassan elpihenni s máris
sűrű és sötét vizekbe siklanak.

S felhőiből kilép a nap, tört lábát
a hűvös vízbe mártja, szinte loccsan,
fölébred minden újra és az álmos
part fái kormos ingület ledobják
s pucér szárukra lenge pára szálldos.

Hideg már a víz a napnak, elvonul
és szipogva alszik minden újra el,
tücskök lélekzetén alszik a vidék
s álmában szól: kezük szívékre téve,
szavára fölriadnak az estikék.

Ősz van, — gurul az álomi szó s telek
ígérete száll távol hegyek ormán.
Ülök, a nedves szél arcon simogat,
a rendre gondolok s szemem mögött
igáslovak úznek vad kocsisokat.

(A parton hosszú testtel macska izgul,
púpoz, majd eltűnik: a fűben apró
zizzenés emlékszik kis testére még,
álom szökell át most a réten és
alsó karomra s onnan szememre lép.)

BALLADA

Nyitott szájjal szalad a gyilkos,
szájából röpköd a lihegés.

A hóba mélyet ír és felfüstöl a vér
s a csiklandós kés szivéig ér a holttnak.

És fölötte összehajolnak
a hallgatag hó s a pletyka szél.

OSZK
Országos Széchényi Könyvtár

TÖRVÉNY

Darvak írkálnak változó
betűket az égre s hangjuk
úgy potyog, kopogva, mint a jég,

utánuk pillant most az ég
s megáll a támolygó idő.

Az ősz emlékké válik és
szikrázva élesül a szó
mit lomb közt pirosan ejt a szél,

szinte fütty már, mi ide ér,
olyan sikoltva ejti el.

Mert fagy készül itt, utána
hull a hó majd s alákerül
kegyetlen a földi mozgalom,

de bujdos ott s egy hajnalon
az új fű kidugja törét.

Törvény ez, eddig ér; erős
a tel, de sűrű lázadás
tör majd belőle föl tömötten.

Velünk tartasz-é? — mögöttem
súgva kérdez így a tájék.

Bólintok s érzem arcomon
elégedett szelét, piros
láng a lomb és int, hogy nem felejt.

Figyelj te is. Levelet ejt
eléd is. Várja válaszod.

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

DECEMBERI REGGEL

A vastag ég szobánkba lép
és puhán feldőlnek tőle mind
aprócska tárgyaink.

Ó, vasárnap reggel, te édes!
hat érdes reggel gondja ring
s kiúszik ablakunkon.

Mert hó ragyog kint és pehely
szöszös pehelyre szálldos újra,
fehérre hófehér.

Az utcai csenden át gyerek
piroska orráról beszél
sok gyöngyös szippanás.

Ó, lassú ébredés, óra
csengése nélkül, jó pizsmogás
és hűvös, tiszta ing.

Örökös Széchenyi Könyvtár

S mint a szabadság szerszámai,
csendben várnak ránk léceink
mélázó szíjaikkal.

*

Az ég a földig ér!
vonulj a hallgatók erdői felé
komisz jövőd úgyis kísért
és sorsod úgyis lankadó,
mint holtrasebzett őzeké.

És holnap már lehet,
hogy utólszor tétováz ajkadon
elillanó lehelleted
s halott arcodra sávokat
a hulló bombák árnya von.

OSZK

Nemzeti Széchényi Könyvtár

HAZAFELÉ

Enyhe lejtő és sziszegő hó
visz tova s pattog a
megrakott fákon az ág.

Két hófaru őz fut a zajtól
s leveri a teli
fákról a bő takarót

s a hó kezd mindenhol a hóra
zuhanni és Fanni
kicsit ijedten néz rám.

Hull az alkony, siklik a hóléc,
vonuló nyoma jó
jeleket hagy az úton

s a táj kemény arcára puha
sötét száll s körénk áll
az álmos erdő lassan.

Tűnik a nappal, útja villan,
lusta folt fönt a hold
s tömötten néz a fán át,

ritkul az erdő, a fekete
feketébb és enyhébb
lilaszín lesz a fehér.

Tündér vasárnap tűnik el most
s a városnak sáros
útja síró szakadás,

vállakra kerülnek a lécek
s íme már, mint a sár
a hétfő úgy ragad ránk.

OSZK

Nemzeti Széchényi Könyvtár

SZILVESZTER ÉS UJÉV KÖZÖTT

(Este)

Tűnik ez az év is, hűvösen mosdik meg
utána a lélek és fagyosan kéklik
s már színéről emlékszik
az évre, csak mint a gyermek úgy

és újat nem köszönt, mert nem vár semmire,
a piros szabadság tán nem jön el soha,
számára csak mostoha
év lehet ez és tétova táj.

(Éjtszaka)

Ó, felejt a lélek és örömtelen jön
veled fiatal év. Fáj csak és nem hős már,
mint régente: erős vár
volt és kincses város a dombon.

(Hajnal)

Város a dombon és búgó harsonaszó.
Igyekezz lélek még, légy újra hatalmas,
mert éget, mint hideg vas
a sorsod és olyan konok is,

igyekezz lélek és
törj föl fiatal év.

(Reggel)

Úgy állok partodon fiatal év,
mint egyszer hajón az Ádrián,
szigorú hajnal volt és karmos ég,
eső tapintott a vízre jó
tenyérrel és eltakarta tükrét.
Míg lassan indult a nagy hajó
s orrán halkan repedt a szürkeség,
halászok álltak a parton ott,
magányos lelkek, órjas kezekkel.

Úgy állok én is, magányos lélek itt,
repedj szürkeség, s törj föl fiatal év.

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

ELÉGIA

Már arrafelé is őszi, ahol
a szabadság zászlai hullanak,
lobogó vér fut parázs avarra
s alatta rémülten fészkel a mag;

fáradt megfoganni! És ha mégis:
földbevert bitó, hősi test, avagy
harci gép dúlja fel meleg helyét
s meztelen várja, hogy jöjjön a fagy.

Várak és fűszálak perzselődnek,
vadul rohanó halál szele kél,
délben a füst és pernye közt vakon
röppen a fölriadt szárnyasegér.

Világíts, távol égő tartomány!
hideg van, markos sötét kavarog,
sápadt fák alatt hosszan vacognak
tegnap még simogató patakok.

Őrizz magány, keríts be lusta ősz,
új szégyent ró szívembe az idő,
s rágódva régi, díszes őszökön,
konokon élek, szívós téli tő.

A lélek egyre többet elvisel,
holtak között hallgatag ballagok,
Újszülött rémek s hitek kísérnek
és a vándorlófényű csillagok.

JÁRKÁLJ CSAK, HALÁLRAITÉLT

Járkálj csak, halálraitélt!
bokrokba szél és macska bútt,
a sötét fák sora eldőlt
előtted; a rémülettől
fehér és púpos lett az út.

Zsugorodj őszi levél hát!
zsugorodj, rettentő világ!
az égről hideg sziszeg le
és rozsdás, merev füvekre
ejtik árnyuk a vadlibák.

Ó, költő tisztán élj te most,
mint a széljárta havasok
lakói és oly büntelen,
mint jámbor, régi képeken
pöttömnyi gyermek Jézusok.

S oly keményen is, mint a sok
sebtől vérző, nagy farkasok.

TARTALOMJEGYZÉK

Istenhegyi kert	7
Alkonyi elégia	8
Írás közben	9
Himnusz	10
Bizalmas ének és varázs	12
Dicséret	14
Hajnal	15
Április I	16
Április II	17
Változó táj	18
Július	20
Déltől estig	22
Egy eszkimó a halálra gondol	24
Temetőben	26
Háborús napló :	
1. Hétfő este	28
2. Kedd este	29
3. Fáradt délután	30
4. Esteledik	31
Alvás előtt	32
Lomb alatt	33
Parton	34
Ballada	35
Törvény	36
Decemberi reggel	38
Hazafelé	40
Szilveszter és újév között	42
Elégia	44
Járkálj csak, halálraitélt !	45

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

